

negte, i aabenbar Strid med den nugældende Grundlov. Denne Indsigelse har jeg blot villet gjøre; i Øvrigt er det mig aldeles ligegyldigt, om denne Dagsorden bliver vedtagen eller ikke.

Berg: Det ærede Medlem fremsatte en Sætning saalydende, at det blev fra alle Sider erkjendt, at den igaar vedtagne Dagsorden kun skulde forstås saaledes, at „tilfredsstillende Skikkelse“ betød en for Forslagsstillerne tilfredsstillende Skikkelse. Det ærede Medlem brugte her en Fremgangsmaade, som vistnok ikke er usædvanlig i visse Kredse, at man nemlig, naar man har fremsat en Paastand, selv om den imødegaaes nok saa grundig og nok saa almindelig, saa dog er saa overbevist om sin egen Ufeilbarlighed, at man paastaar, det alligevel bliver „fra alle Sider“ erkjendt, selv om det ikke blev erkjendt fra nogen Side undtagen Ens egen. Jeg vil bede det ærede Medlem sige, fra hvilken Side denne Udtalelse fra ham igaar blev erkjendt for rigtig. Jeg veed ingen undtagen det ærede Medlems egen, og jeg har ogsaa den Opfattelse, at det ærede Medlem i Grunden helst vilde erkjende, at der ikke var et eneste Medlem i Folkethinget, der kunde have en saadan Opfattelse som han, thi det vilde dog være ganske besynderligt. Jeg indrømmer det ærede Medlem, at det for Diebliffet ogsaa er en for Forslagsstillerne tilfredsstillende Skikkelse, her er Tale om — vi vente ikke Lovforslaget gennemført i en tilfredsstillende Skikkelse med den nuværende Regjering — men i det Diebliff, det ærede Medlem, som jeg haaber, og Thinget stemme for Dagsordenen, saa er det Thinget, der heller ikke venter Lovforslaget gennemført i en tilfredsstillende Skikkelse. Det Samme var Tilfældet igaar. Lovforslagets Gjennemførelse i en tilfredsstillende Skikkelse ventede Flertallet i Udvalget ikke, og det spurgte da Thinget, og saa svarede Thinget næsten enstemmig, at det var af samme Mening, og saa er det Thinget, der ikke venter en tilfredsstillende Ordning, og ikke blot Forslagsstillerne. Jeg havde ellers ventet, at det ærede Medlem havde stillet det Vædringsforslag, som han bebudede igaar til den foreliggende Dagsorden om at indsætte „Landsthinget“. Det kunde have været interessant at faae en Diskussion reist om dette Punkt fra det ærede Medlems Side, hvis det ellers var tilstedelig; et saadant Vædringsforslag vilde have bragt os ind paa en Diskussion om en Slags Mistillidsvotum til det andet Thing, som maaske vanskelig kunde være kommet til Forhandling. Men jeg ser deri en Antydning af, at det ærede Medlem nærer Tvivl om

Landsthingets Redebonhed til at gennemføre Lovreformer i en tilfredsstillende Skikkelse, en Tvivl, som vi ikke have; det har det ærede Medlem ogsaa i Dag hentydet til, og det er overordentlig interessant at se, at det ærede Medlem saaledes er kommet til en Opfattelse af Landsthingets Stilling, som vi ikke ere komne til. Vi sige, at vi have kun Regjeringen at holde os til, og Regjeringen staar os stadig imod. Vi nære i denne Henseende ingen yderliggaaende Forhaabninger eller Forventninger eller Ønsker. Naar blot vi have en Regjering, der vil gennemføre Folkets Villie, saaledes som den aabenbarer sig gjennem dette Thing, saa nære vi ikke Tvivl om Landsthingets Redebonhed til at gaa ind paa Tidens Fordringer. Det er det, det ærede Medlem ikke gjør. Jeg ønsker at konstatere det. Hvad angaar det ærede Medlems Ytringer om Realiteten, da skal jeg ikke opholde mig derved. I denne Henseende kjende vi det ærede Medlems Anskuelse, og vi vide jo, at Flertallet i denne Sal er afvigende fra hans, men desuagtet vil jeg for Resten gjerne tro, at det ærede Medlem kan bruge det Udtryk, han brugte før, at det „fra alle Sider“ er erkjendt, at hans Mening er rigtig. Jeg har ikke Noget imod, at det ærede Medlem lever i denne Indbildning, men den er ikke rigtig.

Sindenburg: Dersom man vil stille den Fordring til en Dagsorden, at den i sine fineste Nuancer skulde kunne tilfredsstille hvert enkelt Medlem, tror jeg, det vilde blive meget vanskeligt at faae en saadan vedtagen. Derfor tror jeg virkelig, at Diskussionen kommer ind paa en noget vigtig Wei, naar Forslagsstillerne fortolke denne Dagsorden paa en vis Maade og dernæst gjøre Fordring paa, at de, der stemme for den, skulle godkjende denne Fortolkning, saaledes at de ved at stemme for Dagsordenen skulle vedkjende sig den Fortolkning af samme, som Forslagsstillerne have givet. Naar man er saaledes stillet, at man maa paastjømme den Omhu for at spare Thingets Tid, som viser sig i, at man afbryder Forhandlingen om Forslag, om hvilke man kan indse, at deres videre Forhandling kun vilde bidrage til at spille Thingets Kræfter, maa den, der paastjømmer en saadan Handling fra Forslagsstillerens Side, saavidt mulig stemme for den foreslaede Dagsorden, naar han paa nogen Maade kan forsone sig med den Motivering, som gives den, eller med andre Ord, naar Dagsordenen kan modtage en saadan Fortolkning, som tilfredsstiller ham. Det vil være meget vanskeligt for mig at undlade at stemme